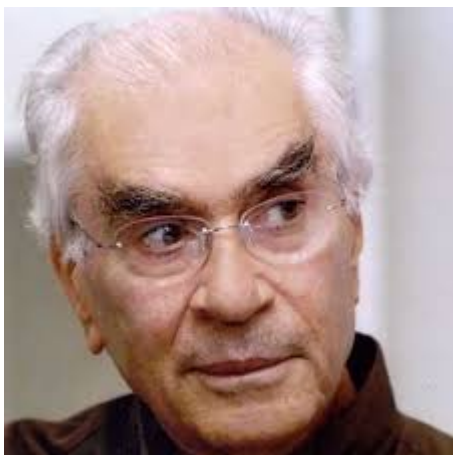
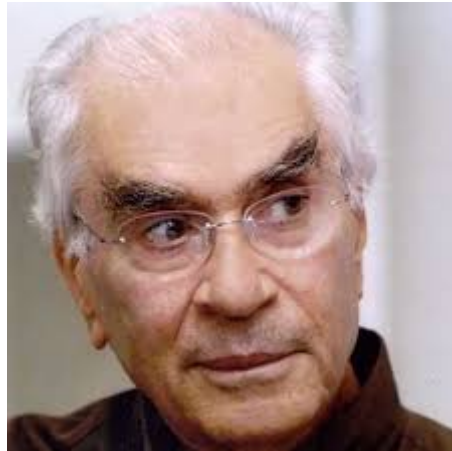

Τα αποκαΐδια και η «λογική» τους

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Στα περισσότερα από τα ελληνικά νησιά υπάρχει, χειμώνα-καλοκαίρι, ένας ικανοποιητικός αριθμός ανδρών του Πυροσβεστικού Σώματος. Επικουρούνται από τους λεγόμενους «εποχιακούς» και από οργανωμένες ομάδες εθελοντών. Συνολικά στο Πυροσβεστικό Σώμα «υπηρετούν», όπως μας πληροφορεί το Διαδίκτυο, 15.000 πυροσβέστες: 8.000 μόνιμοι, 5.500 εποχιακοί, 1.500 εθελοντές. Ο αρχηγός του Σώματος έχει βαθμό αντιστρατήγου και δύο υπαρχηγούς με τον ίδιο ανώτατο βαθμό (ισότιμος με τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ).

Η χώρα μας διαθέτει και Δασική Υπηρεσία - Δασαρχεία παντού. Στο Διαδίκτυο δεν διατίθενται πληροφορίες για την οργανωτική άρθρωση και δομή αυτής της δημόσιας λειτουργίας, το έργο της, την προαπαιτούμενη εξειδικευμένη εκπαίδευση του προσωπικού της. Πιθανότατα, το έργο που άλλοτε επιτελούσαν τα Δασαρχεία να έχει απορροφηθεί από τις «Περιφέρειες», για την αφανέστερη προώθηση

ρουσφετιών.

Δεν θα αυθαιρετούσε κανείς ισχυριζόμενος ότι η ελλαδική κοινωνία διατηρεί όχι μόνο συμπάθεια και εκτίμηση, αλλά δέος και θαυμασμό για τον πυροσβέστη. Είναι το τελευταίο ίσως επάγγελμα που διασώζει τον χαρακτήρα κοινωνικού λειτουργήματος με όρους εξόφθαλμης αυτοθυσίας. Υπάρχουν και οι άνδρες των ΜΑΤ, που λαμπαδιάζουν κάθε νύχτα από τις «μολότοφ» της παρακμιακής παράνοιας, αλλά αυτοί λογαριάζονται περισσότερο θύματα της ανυπαρξίας κράτους, της κακουργίας εψηφισμένων απατεώνων.

Πυροσβέστες λοιπόν και δασικοί υπάλληλοι γίνονται κάθε καλοκαίρι οι ήρωες των εμπορευματοποιημένων «μέσων» για να πουληθούν εντυπώσεις: Τα «μέσα» πουλάνε τρόμο, πανικό, συγκίνηση, πουλάνε τον ηρωισμό και την αυταπάρνηση των πυροσβεστών, για να κερδίσουν ακροαματικότητα και θεαματικότητα, δηλαδή αυξημένη διαφήμιση παρέμβλητη στην κόλαση της φωτιάς – να κερδίσουν κι από την τραγωδία χρήμα, χυδαίον παρά. «Καλύπτουν» το θέαμα, αλλά δεν διανοούνται να διερωτηθούν, να ερευνήσουν: Αυτά τα παλικάρια που παλεύουν με τις φλόγες και όσοι «στρατηγικά» τα καθοδηγούν, τι γνώσεις, τι εκπαίδευση έχουν γι' αυτό που κάνουν; Διορίστηκαν για τα εξειδικευμένα προσόντα τους ή μόνο με κομματικό ρουσφέτι; Και ποιος ελέγχει την απόδοσή τους όσο προχωρούν στην ηλικία, τη «φυσική τους κατάσταση», κοιλιές και προγούλια, κορμί αγύμναστο όλο τον χρόνο, αραχτό στις «καφετέριες» τα τρία τέταρτα της χρονιάς;

Διαχείριση τεράστιων ευθυνών, δίχως τον παραμικρό έλεγχο της ανθρώπινης επάρκειας. Σε συγκεκριμένο νησί, που έγινε στάχτη σε τεράστια έκταση φέτος το καλοκαίρι, πήδηξε η φωτιά, στο ξεκίνημά της, τρεις φορές την ασφαλοστρωμένη δημοσιά, αλλά ο τοπικός προϊστάμενος της Πυροσβεστικής «περίμενε εντολές» για τις στρατηγικές της αναχαίτισης. Ετσι, μια φωτιά που θα μπορούσε να σβηστεί μέσα στην πρώτη ώρα, χρειάστηκαν τρία μερόνυχτα, μετακίνηση δυνάμεων από όλη την Ελλάδα και αναρίθμητες αεροπορικές ρίψεις νερού για να αναχαιτιστεί.

Ξέρουμε όλοι ότι το πευκοδάσος είναι από τις έκτακτες προνομίες που έχουν χαριστεί στην ελληνική γη, ομορφιά ευφραντική όλων των αισθήσεων. Αλλά το δώρο είναι ταυτόχρονα και απειλή, της χλωρίδας και της πανίδας, από τις πιο επικίνδυνες – εύφλεκτη πρώτη ύλη για την ολοκληρωτική καταστροφή και τον θάνατο. Το πεύκο, ωστόσο, αν και ρητινοφόρο, δεν παίρνει από μόνο του φωτιά. Προσάναμμα για να αρπάξει το πεύκο γίνεται το στρώμα από τις ξερές πευκοβελόνες (το «πούσι» όπως το λέμε) που στοιβάζεται κάτω από τα πεύκα, μαζί με τα ξεραμένα αγριόχορτα και κάθε θαμνώδη βλάστηση. Όλη αυτή η ξεραίλα είναι υλικό τόσο εύφλεκτο όσο σχεδόν και η βενζίνη.

Και η απλοϊκή απορία γεννιέται: Τρεις αντιστράτηγοι, κακοπληρωμένοι ίσως, αλλά δεν έχουν ποτέ σκεφθεί ότι πυρόσβεση δεν είναι μόνο να σβήνεις τη φωτιά, είναι και να την προλαβαίνεις; Αυτονόητα στις υποχρεώσεις αμειβόμενων ολοχρονίς πυροσβεστών και δασικών υπαλλήλων, δεν θα έπρεπε να περιλαμβάνεται και ο καθαρισμός, με ειδικά μηχανήματα, των δασικών περιοχών (φθινόπωρο, χειμώνα, άνοιξη) από τον εφιάλτη της εύφλεκτης ξεραΐλας; Είναι η πρώτη ύλη κάθε ακούσιου ή εμπρόθετου εμπρησμού των ελληνικών δασών.

Να ξαναπούμε τα πράγματα με το όνομά τους: Η Ελλάδα που καίγεται κάθε καλοκαίρι, αυτή η τακτή κάθε χρόνο κόλαση και φρίκη, ιεροσυλία και βανδαλισμός του απαρομοίαστου κάλλους, είναι μια ακόμη ανατριχιαστική απόδειξη της εκβαρβάρωσης και του πρωτογονισμού μας. Κράτος δεν υπάρχει στην Ελλάδα, δεν υπάρχει οργανωμένη κοινωνία αναγκών, συλλογικότητα συγκροτημένη, με θεσμούς και νόμους, σε πολιτεία. Είμαστε μια αγέλη θηριωδών ατομοκεντρισμών, έχει εκλείψει κάθε συνείδηση μετοχής, συνοχής, κάθε αίσθηση «κοινού καλού», δημοσίου συμφέροντος. Παθιαζόμαστε με τα κομματικά, όπως φανατιζόμαστε και με το ποδόσφαιρο: για να θωρακίσουμε το εγώ μας με τα συντονισμένα ένστικτα της ορδής.

Γι' αυτό και δεν υπάρχουν δημόσιοι λειτουργοί στην Ελλάδα, υπάρχει η πελατεία των κομμάτων που ανταλλάσσει την ψήφο της με μια θέση μισθωτής κρατικής καρέκλας: Αμείβεται ισόβια με μισθό και σύνταξη, όχι για να διακονεί τα κοινά, αλλά μόνο για να αντιπαρέχει ισοβίως την ψήφο της στην κομματική αγυρτεία.

Ας είμαστε ρεαλιστές: Ο εφοριακός αυτονόητα λαδώνεται. Ο πολεοδόμος αυτονόητα εκβιάζει, ο γιατρός χρηματίζεται, ο τελώνης «τα παίρνει», ο δικηγόρος εξαγοράζεται, ο δικαστής «διασυνδέεται», πότε; Όταν χάνεται και σβήνει η επίγνωση του λειτουργού και η χαρά να κοινωνείς, να μετέχεις, να προσφέρεις, να δημιουργείς. Στη σημερινή ελλαδική αγέλη η πραγματικότητα του πολίτη είναι ανύπαρκτη και ακατανόητη, ο ατομοκεντρικός πρωτογονισμός ικανοποιείται με τις ψευδαισθήσεις των εντυπώσεων, των παραισθησιογόνων «πεποιθήσεων» της πάντοτε ακόρεστης καταναλωτικής βουλιμίας, της μικρονοϊκής δοκησιοφίας.

Ακόμα και η πυρόσβεση υπηρετεί εντυπώσεις. Και η ελληνική γη (κυριολεκτικά και μεταφορικά), αποκαΐδια.

Πηγή: kathimerini.gr